

підозрюваної особи застосування зброї; чи є необхідність у допомозі з боку громадян тощо.

На все інше, на нашу думку, має бути певна «цензура» відповідно публікації ЗМІ про конкретні обставини правопорушень. Так, відповідно статті 40 КПК України слідчий, здійснюючи свої повноваження, є самостійним у своїй процесуальній діяльності, втручання в яку осіб, що не мають на те законних повноважень, забороняється.

Не слід забувати і про можливу відповідальність співробітників ОВС при наданні найбільш «зацікавленим» представникам ЗМІ інформації, про стан справ у розслідуванні, за розголошення яких настає кримінальна відповідальність за статтею 387 Кримінального кодексу України.

Це є цілком обгрунтовано враховуючи, що можуть бути розголошені дані які ганьблять людину, принижують її честь і гідність а іноді можуть становити певну загрозу життю та здоров'ю не тільки учасникам процесу.

Але, не зважаючи на вищевикладене зазначимо, що правоохоронні органи у взаємодії з інститутами громадського суспільства, до яких безперечно відносяться ЗМІ, повинні співпрацювати щодо пропагування переваг правомірної поведінки в усіх сферах суспільного життя, популяризувати діяльність міліції, їх ролі в забезпеченні стабільного розвитку інституту громадського суспільства та протидії вчинення правопорушень.

Проблеми ресоціалізації неповнолітніх злочинців

Кухтій О.О., курсант психологічного факультету ІКВС

Науковий керівник: кандидат психологічних наук Левенець А.С.

Останнім часом в суспільстві відбулись і тривають глибокі зміни, які значною мірою впливають на криміногенну обстановку, яка визначає причини і умови злочинності, зокрема серед неповнолітніх. Так, кожен 8-9-й злочин в Україні вчиняється неповнолітніми, біля 11% серед злочинців - особи віком від 14 до 18 років.

В більшості країн світу найбільш поширеною формою покарання злочинців залишається ув'язнення. В умовах ізоляції від суспільства, позбавлення певних прав та свобод, відбувається трансформація особистості злочинця, переорієнтуються звичні цінності. Після повернення засудженого в суспільство, закони якого він повинен дотримуватись, в силу цілого шерегу причин виникає психологічна проблема неспроможності їх виконання через значні труднощі соціальної адаптації. Саме тому в центрі уваги пенітенціарних установ постає проблема ресоціалізації, де ресоціалізація - довготривалий процес, в основу якого покладений складний комплекс психолого-педагогічних, економічних, медичних, юридичних та організаційних заходів, спрямованих на формування у засудженого здатності та готовності входження в звичайні умови життя суспільства після звільнення з ув'язнення. Особливої уваги заслуговують проблеми ресоціалізації неповнолітніх, позбавлених волі. Вони стали сьогодні предметом посиленої уваги вчених та практиків - пенітенціаристів на всьому просторі засудженому просторі, де останні два десятиріччя спостерігається значне зростання підліткової злочинності.

Але відомо, що позбавлений волі підліток попадає в ув'язнення в віці, коли відбувається інтенсивне формування особистості людини, настає вирішальний етап її соціалізації. Саме в цьому віковому періоді у повному обсязі починається засвоєння підлітком тих соціальних ролей, котрі йому

доведеться виконувати в самостійному, дорослому житті, визначається його місце в суспільстві, формуються певні моральні принципи.

Серед фундаментальних показників цивілізованої правової держави одне з провідних місць посідає захист інтересів та охорона прав усіх її громадян, у тому числі засуджених, і, зокрема ефективна ресоціалізація колишніх злочинців. Саме ресоціалізація особи, звільненої з місць позбавлення волі, покликана забезпечити відновлення і розвиток її соціально корисних зв'язків і відносин з суспільством, розвиток цілісної особистості, здатної до об'єктивного ставлення як до оточуючого світу, так і до самої себе, світоглядного вибору, орієнтованого на загальнолюдські й національні цінності. Процес ресоціалізації особи доцільний шляхом реалізації її змістового, організаційно-методичного і психологічного аспектів.

Програма ресоціалізації осіб, звільнених з місць позбавлення волі, повинна будуватися не стільки на викоріненні негативних рис характеру вчорашнього засудженого (перевихованні), скільки на активному формуванні мотивації позитивного саморозвитку та самовдосконалення особистості.

Спірні питання використання теорій причинності в доктрині кримінального права

Ладнюк В.Р., студент 6-КС курсу юридично-психологічного факультету ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук *Бабаніна В.В.*

Встановлення причинного зв'язку є одним з найбільш важливих питань кримінального права для судової та слідчої практики. Щодо характеристики причинності, то у філософських теоріях, з цього приводу існують дві протилежні концепції - детермінізм та індетермінізм.

Серед філософських теорій щодо причинності слід назвати метафізичний матеріалізм (XVII-XVIII ст.ст.). П. Лаплас та інші, вважали, що, 1) кожне явище завжди має тільки одну причину, 2) зводили всю різноманітність причинних зв'язків до однієї статично-механічної форми; 3) визнавали детермінованість лише причиною, розчиняючи в ній умови; 4) заперечували об'єктивний характер випадковості, отожднюючи причинність із необхідністю, схилившись по суті до матеріалістичного різновиду фаталізму [4, 54]. Ця концепція (зі значними змінами) вплинула на вчення про причинність Д. Мілля, а через нього - на теорію «*conditio sine qua non*» у західній кримінально-правовій доктрині.

У вченні Деvida Юма (1711-1776) схема структури причинності включає: 1) суміжність у просторі та часі; 2) регулярна повторюваність появи того, що називають наслідком після причини; 3) відсутність винятків у появі наслідків після причин в майбутньому. Людина із зв'язку ідей причини та наслідку не в змозі встановити справжність цього відношення у самих речах. Д. Юм довів, що наслідки не виводяться логіко-дедуктивно із змісту причин і не можуть бути виявлені емпірично беззаперечним чином, оскільки часто наслідки не схожі на причини [6, 85]. Необхідність причинного зв'язку він вирішує за допомогою уяви, велике значення мають категорії звички та асоціації. Вирішення проблем причинності здійснюється Д. Юмом шляхом апеляції до початкових вражень і до людської природи як до незамінного джерела будь-якого пізнання [7, 11].

І. Кант (1724-1804) розглядає проблему каузальності як сучасногносеологічну.